

Emin Köseler

Doğum Tarihi:
20.03.1980

Vefat Tarihi:
16.05.2021

Vefat nedeni:
Kolon kanseri

Mesleği:
Öğretmen

Cezaevi görüşlerinde, babasız büyüyen yavrusu onu tanımadığı için ağlıyordu

YA ZI Deniz Köşeler
Eşi

Emin Köşeler, Eskişehir’de Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmenliği yapıyordu. 2016 yılında yapılan soruşturmalar kapsamında tutuklanarak cezaevine gönderildi. KHK’yla ihraç edildi. Tutuklandığında yeni doğmuş bebeğinin kırkı çıkmamıştı. Babasız büyüyen yavrusu görüşlerde onu tanımadığı için ağlıyordu.

Eşim, Emin Köşeler, 2019 yılında tahliye edildi. Ancak tahliyenin sevincini yaşayamadan kendisine kanser teşhisi kondu. İki yıl boyunca bu hastalığa karşı mücadele verdi. Maalesef tedavilerden sonuç alamadı ve Rahmet-i Rahman’a kavuştu. Üç çocuk daha yetim kaldı.

BİR ADAM GEÇTİ BU FANİ DÜNYADAN, ADI GİBİ ‘EMİN’

Hayatı boyunca kırk yaşında olgun bir insan gibi yaşadı ve ruhunu Rahman’a kırk yaşında teslim etti. Haksızlığa ilk uğradığı zamanlarda Kuran-ı Kerim’in mealini okumaya başladı.

Bakara Suresi 155, 156 ve 157. ayetlere geldiğinde daha da dikkat kesildi. Ayetlerde şöyle buyruluyordu: “Sizi mutlaka biraz korku ve açıklıkla; biraz da mallardan, canlılardan ve ürünlerden noksanlaştırmak suretiyle imtihan edeceğiz. Sabredenleri müjdele! Onlar ki, kendilerine bir musibet dokunduğu zaman: “Bizim bütün varlığımız Allah’ındır ve biz ancak O’na dönüyoruz” derler. İşte bunlar, Rablerinin bol mağfiret ve rahmetine ulaşanlardır. Doğru yolu bulanlar da ancak onlardır.”

Bu ayetler onu çok etkiledi. “Yazılanları hepimizi yaşıyoruz bir tek canımız kaldı.” de-

mişti. Bir zaman sonra o da binlerce insan gibi haksız yere hapse atıldı. Hapishane kapılarıyla birlikte ona maneviyat kapıları da açıldı.

İnanıyorum ki günahlarından temizlenip hak ettiği dereceye ulaşana kadar orada kaldı.

Tahliye olduktan kısa bir süre sonra karn ağrısı başladı. Ağrının sebebi teşhis edilene kadar kanser tüm vücudunu sarmıştı. Hastalığını öğrenince “Allah’tan geldi. Şifa verecek de O’dur.” diyerek tevekkül etti. Hastalığı iyice ilerlemişti. Namazlarını ima ile kılabilirdi.

BİR RAMAZAN GÜNÜNDE ELLERİNİ AÇTI AĞLADI

“Allah’ım halim, Eyüp (as) gibi oldu. İki yıldır ne oruç tutabildim ne de namazlarımı usulüyle kılabilirdim. Bu hastalık ibadetlerimden engelledi beni.” diyerek Rabbiyle dertleşti.

Yatalak olup sadece kollarını ve başlarını oynatabildiği halde hastalığıyla ilgili tek söylediği buydu. Hiç şikâyet etmedi. Dünyadaki son

haftasını yaşıyordu. Onun için ötelelerin kapıları açılmış, gözlerindeki perde kalkmıştı.

Yaşadığı manevi hallere biz de şahit oluyorduk. “Misafirlerim geldi.” dedi bir gün. Onlarla sohbet etti konuştu. “Tanımadığım insanlar gelmişti, şimdi gittiler.” dedi.

Çok mutluymuştu. Bir süre sonra bir şeyler yemeye başladı. Ona gaipten ikram edilen neyse onu yiyordu. Gözlerini açıp bana da ikram etti. Verdiği şeyi aldım öptüm.

O güzellik neydi, eşimi kim doyuruyordu hiçbir zaman bilemedim.

Ruhunun ufkuna yürütmeye başlayan eşime, şifa niyetine okuduğum Yasin-i Şerifleri, artık yolları açık olsun, dünyadan ayrılışı kolay olsun diye okumaya başlamıştım.

Bir gün hava bir anda karardı ve yağmur başladı. Sonrasında tekrar açıldı.

Risale-i Nurlarda geçen şu cümle geldi aklıma: “Ehli hidayetin ölmesiyle semavat ve arz, onların cenazeleri üstüne ağlıyorlar, fıraklarını istemiyorlar. Çünkü ehli iman ile bütün kâinat alakadardır, ondan memnundur. Zira iman ile Halık kâinatı bildikleri için, kâinatın kıymetini takdir edip, hürmet ve muhabbet ederler.”

Odasında bulunan bize bile hissettirmede Rabbim ölümünü. Nasıl dayanırım diyen ben, ayeti devam ettirdim. “İnna lillah ve inna ileyhi raciun...” Omuzlarımdan bir yük alınmıştı sanki. İşsanz, tertemiz, mağdur olarak emaneti sahibine teslim etmişti.

157. ayette dendiği gibi doğru yoldaydık. Hastalık ve ölüm zamanında bile lütuflar yaşamıştık. Rahmet kapıları açılıp sekine inmişti üzerimize. İşte böyle bir adam geçti bu dünyadan... Adı gibi Emin, tevekkülü ile, sabırla herkese örnek olan...